

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

De Prophetia Ezechielis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

suspecto adjunctam reperisset, utrumque e Canone una litura sustulit. Sed hæc accurate jam disputata sunt ab iis, qui adversus recentiores Ecclesiæ perduelles sunt velitati.

IV. Quid quod e Græcis quibusdam Voluminum sacrorum exemplaribus excidisse hæc Epistola deprehenditur? Nempe id effecit, tum ea quam diximus Libelli brevitatis, tum & situs diversitas: cum aliquando Threnis, nonnunquam Baruchi Prophetiæ subjungeretur. Fieri enim facile potuit, ut cum Threnos descripsisset librarius ex uno Codice, in quo Epistola Jeremiæ subnexa erat Prophetiæ Baruchi, à Threnis una serie ad Baruchum describendum progressus sit: deinde vero cum Baruchum describeret ex altero Codice, in quo Threnos excipiebat Jeremiæ Epistola, ab incauto & parum attento librario prætermittà sit.

V. Quod si quis Theodoretum nobis objiciat, qui cum Baruchi librum explanaverit, Jeremiæ tamen Epistolam non attigit, respondebimus nihil ad Librum illum Epistolam pertinere, penitusque ab eo, ut dixi, fuisse discretam. Quoniam autem Threnos exponens, postremum caput, quo Jeremiæ habetur Oratio, omisit, ideo Epistolam Jeremiæ, quæ pone sequebatur, simul quoque omittam opinor. Cum cæteroquin ex sacrorum Librorum fide nihil detrahat, ut dictum est superius, Interpretum negligentia vel studium, huc, illucve pro arbitrio industriam suam conferentium.

DE PROPHETIA EZECHIELIS.

I. *Disputatur de Ezechiele.* II. *Disputatur utrum Ezechiël idem sit ac Zaratus Assyrius, Pythagoræ præceptor.* III. *Ezechieli adscribitur Prophetia, quæ nomen ipsius præfixum gerit; ejusque probatur ætas, & antiquitas.* IV. *Disputatur de duobus Prædictionum voluminibus, quæ ab Ezechiele scripta fuisse tradit Josephus; & de Psalmo sexagesimo quarto, nomine Ezechielis, aliorumque inscripto.* V. *Refelluntur argumenta Adversariorum.* VI. *Primum argumentum.* VII. *Secundum argumentum.* VIII. *Tertium argumentum.*

I. **P**ERGAMUS ad Ezechielem Prophetam, Leviticæ tribus, Buzi Sacerdotis filium, & filius Pontificum oriundum, in terra Sarera natum, Jeremiæ coævum, cum Jechonia rege in Chaldaeam deportatum, ibique futura prædicere exorsum ad oram annis Chobar, quinto anno quam illuc traductus est; & per viginti annorum decursum vaticinatum; atque ibi demum interfectum à gentis suæ Principe, cum eum, populumque adeo ad idola colenda proniorem ad virtutem excitaret; & in eadem spelunca sepultum, in qua Sem & Arphaxad, Abrahami progenitores, ad ripam Euphratis. Hæc scribimus ex fide Scriptoris, qui vitas Prophetarum retulit in literas sub nomine Epiphani, qui ad ætatem suam superfuisset docet Ezechielis sepulcrum, miraculis clarum, & magno Judæorum concursu frequentatum. Tum vero nihil aliud fuisse narrat sepulcrum hoc, quam duplicem speluncam: at Benjamin Tudelenis supra sepulcrum magnificentissimi operis testudinem à Jechonia, & triginta quoque Judæorum millibus exstructam fuisse narrat, Jechoniæ, ipsiusque comitum, & Ezechielis imaginibus decoratam; illic institutam fuisse Synagogam, & locupletissimam Bibliothecam, in qua volumen ingens visebatur Ezechielis manu scriptum, & Expiationis die prælegi solitum; ad quam diem, à primo usque Tifri die, quod anni initium est, magno peregrinorum illuc pietatis causa confluentium concursu solennia festa agitari, & frequentissimis nundinis celebrari; nec Judæis solum, sed Muhammedanis quoque sacrum esse locum ac venerabilem. Fides esto penes verpum hunc, qui in longinquis regionibus describendis veris falsa immiscere sæpe deprehenditur. Certum est quindecim circiter Francis leucis à Bagdado locum nunc quoque magnis Judæorum conventibus celebrari, in quo sepultum Ezechielem arbitrantur. Contra vero Scriptor Itinerarii Hierosolymitani, qui vixit Constantini temporibus, suo ævo prope Bethlehem extitisse tradit Ezechielis sepulcrum, atque idem fuisse quod Jobi, Jesse, Davidis, & Salomonis. Quod valde ineptum est. Facessat etiam Abrabaniel, qui Ezechielem & in terra Chanaan, & extra eam vaticinatum esse docet; cum quinto demum post deportationem suam anno futura prædicere aggressus sit.

Disputatur
num Eze-
chiel idem sit
ac Zaratus
Assyrius, Py-
thagora præ-
ceptor.
Clem. Alex.
libr. 1. Strom.

Plat. *de τῷ
ἐν πνεύματι
σοφίας*
Theod. Serm.
9. de legib.
Agath. libr. 2.

Ezech. 1. 4, 5,
13.

Ezech. 2. 9, 10,
& 3. 1, 2, 3.

Epiph. De
Vit. Proph.

Ezech. 37. 1, &
seq.

Agath. libr. 2.

II. Est apud Clementem Alexandrinum, existimare nonnullos Nazaratum Assyrium, quem Alexander, in libro De Pythagoricis symbolis, Pythagoræ præceptorem fuisse scribit, eundem esse ac Ezechielem: quam demum opinionem rejicit. Mihi contra probatur, nec sine argumentis. Nam primum emendandus est Clemens, in quo hæc leguntur: ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ ἀπὸ πυθαγορείων συμβόλων, ναζαράτω τῷ ἀσσυρίῳ μαθητῷ σου ἰσορεῖ τὸν πυθαγορεὺν ἡξεκίηλ τοῦτον ἡρωῦτάς πνεῖς· οὗκ ἐστὶ δὲ, ὡς ἐπιτα δηλωθῆσεται. Alexander autem in libro De Pythagoricis symbolis, narrat Pythagoram Nazaratū Assyrii auditorem fuisse. Hunc quidam Ezechielem fuisse putant: haudquaquam vero est, ut infra ostendetur. Illic pro eo quod legi debet, *ναζαράτω τῷ ἀσσυρίῳ*, perperam legitur, *ναζαράτω*, ex vitiosa iteratione postrema litera præcedentis. Zaratus autem is est, quem Zabratum appellat Porphyrius in vita Pythagoræ, & Zaratum Plutarchus. Atqui hunc esse Zoroastrem supra probavimus, qui & Zarades apud Theodoretum & Agathiam appellatur. His positis, si temporum inearum ratio,prehendemus juventutem Pythagoræ, qui Polycratis Samii coævus fuit, in Ezechielis senectutem incidisse. Proindeque cum ad Chaldaeos ivisse Pythagoram constet, non solum fieri potuit, ut cum Ezechiele viro inter suos claro, & sanctitate, vaticiniis, ac prodigiis celebrato fuerit conversatus, sed aliter etiam fieri non potuit, cum ad ejusmodi tantum viros noscendos & alloquendos tam longinquas peregrinationes susceperit. Superest ut causam queramus, cur Ezechiel dictus sit Zaratus, quem Zaratum esse Zoroastrem, sive Mosē, alibi docuimus. Hujus appellationis hæc mihi videtur esse ratio valde probabilis, quod pleraque Ezechieli evenere, quæ Zoroastri itidem evenisse traduntur. Nam matrem Zoroastris statim post eum conceptum, cælum ardens & quatuor gryphes vidisse ferunt; ipsum deinde Zoroastrem Deum aliquando celestibus micantem flammis aspexisse, atque hinc Zardust, sive Zoroastrem dictum; hoc est, *Amicum ignis*. De se autem ita scripserat Ezechiel: *Et vidi & ecce ventus turbini veniebat ab Aquilone, & nubes magna, & ignis involvens, & splendor in circuitu ejus: & de medio ejus quasi species electri, id est, de medio ignis: & ex medio ejus similitudo quatuor animalium. Deinde: Et similitudo animalium, & aspectus eorum quasi carbonum ignis ardentium, & quasi aspectus lampadarum. Hæc erat visio discurrens in medio animalium, splendor ignis, & de igne fulgur egrediens.* Zoroastrem in cælum raptum narrat à Deo librum accepisse: idem sibi evenisse narrat Ezechiel. Addunt Zoroastri tradita tunc esse à Deo præcepta, ad hominum eradenda vitia & mores emendandos: patria de se refert toto suo opere Ezechiel. Zoroastri quoque futurorum præsentionem à Deo concessam tradunt, itidem ut Ezechieli. Ex Sinenisim finibus in Persidem venisse Zoroastres fertur: ex Judæa in Babyloniam, quæ Persidi contributa deinde fuit, migravit Ezechiel. Hoc itinere fluvios obstantes à Zoroastre congelatos fingunt: scribit Pseudo-Epiphanius fluvium ab Ezechiele siccatum Ebræis Perfarum impetum fugientibus transitum præbuisse, Persas ipsos obruisse. Prodigis editis nobilitatum fingunt Zoroastrem: Ezechielis miracula refert idem Epiphanius. Humana ossa Zoroastris lectulo supposita fuisse ferunt: in campum ossibus arefactis plenum in spiritu deductus est Ezechiel. Multa Zoroastrem suæ de Deo, deque cultu doctrinæ gratia passum volunt: pari de causa mortem Ezechiel sustinuit. Huc accedit quod de Zoroastris ætate, quam vix cognosci posse scribit Agathias, tam varia, tamque dubia promiserunt Auctores, ut à quibusdam etiam coævus Hystaspis positus sit: hic autem ab Ezechielis ævo non multum abfuit. Hinc ergo planissime liquet, quamobrem annorum diuturnitate veram rerum notitiam abolente, cum Zoroastre sive Zarato Ezechielem confuderint Græci, à quibus id videtur Clemens Alexandrinus accepisse, gens ubi veritatis deesse notitia, quod jam sæpius iteravi, in figmentis commiscendis intemperanter luxuriari solita. Multum vero sua ratio Clementem fallit: Pythagoram non negat audivisse Zaratum, at Zaratum negat esse Ezechielem, cum Zaratum sive Zoroastrem, qui Mosēs fuit, nec audiverit, nec propter annorum intervalum audire potuerit; Ezechielem vero audivisse valde probabile sit. Sunt qui hæc Clementis verba ita interpretentur, quasi Ezechielem, non Zaratum, sed Pythagoram haberi à quibusdam voluerit, quod non ita esse cognoscet, quisquis locum totum attente lustraverit. Porro figmenti hujus opifices ignorasse manifestum est Zoroastrem fuisse Mosē. Verum cum ex eorum discrepantia, quæ de Zoroastris ætate, patria, & rebus gestis spargebantur, personatum esse hominem feliciter deprehendissent, in eo agnoscendo aberrarunt, & Ezechielem esse conjecerunt, qui vere Mosēs erat. Tantum abest ergo, ut opinioni nostræ, qua Zoroastrem Mosē esse statuimus, decedat aliquid roboris propter alterum istud eorum decretum, qui Ezechielem fuisse volunt, ut potius multum hinc eam confirmari putem. Nam & Zoroastrem, fictitiam esse personam, & ea magnum aliquem & sanctum inter Israëlitas

virum occultari nobiscum sentiunt; & morem, modumque nostrum antiquitates sacras profana vetustatis spoliis ditandi & decorandi exemplo suo comprobant. Nunc utri sagacius odorati sint; illine, cum Ezechielem, an nos, cum Mosem in Zoroastre latere conjectavimus, aequi & attenti Lectoris esto arbitrium. Lineamenta enim Ezechielis aliqua, at ipsum Moſis os, totumque corpus in eo haud dubie agnoscer.

III. Jam vero quod ad Prophetiæ, quæ Ezechielis nomine inscripta est, *ἑζεκιηλ* Ezechielis ad- & antiquitatem pertinet, ipse se initio operis auctorem Ezechiel declarat, idque *ἑζεκιηλ* scribitur Pro- phetia; quæ *ἑζεκιηλ* genus suum, variciorumque locum, ac tempus accurate indicans. *ἑζεκιηλ* nomen ipsius Huic deinde fidem adstruit Daniel, qui quarto capite sic disserit: *ἑζεκιηλ* Magna arbor & for- tis, & proceritas ejus contingens caelum: aspectus illius erat usque ad terminos universæ terra: *ἑζεκιηλ* folia ejus pulcherrima, & fructus ejus nimius, & esca universorum in ea: subter eam habi- tabant animalia & bestia, & in ramis ejus conversabantur volucres caeli, & ex ea vesceba- tur omnis caro. Tum deinde: *ἑζεκιηλ* Arborem quam vidisti sublimem atque robustam, cujus altitu- do pertingit ad caelum, & aspectus illius in omnem terram, & rami ejus pulcherrimi, & fru- ctus ejus nimius, & esca omnium in ea, subter eam habitantes bestiaæ agræ, & in ramis ejus commorantes aves caeli: tu es, Rex, qui magnificatus es, & invaluisti, & magnitudo tua crevit, & pervenit usque ad caelum, & potestas tua in terminos universæ terra. Similis hæc arboris descriptio isti Ezechielis ex tricesimo primo capite: *ἑζεκιηλ* Ecce Assur, quasi Cedrus in Libano, pulcher ramis, & frondibus nemorosus..... Cumque extendisset umbram suam, in ra- mis ejus fecerunt nidos omnia volatilia caeli, & sub frondibus ejus genuerunt omnes bestia sal- tum; & sub umbraculo ejus habitabat cætus gentium plurimarum. Hinc parem fere inter- pretationem accipere visæ multis per somnum arbores, Altyagi, Xerxi, Maie Virgiliti matri. Porro ne quis fallatur, dum nos falli putat, sciat caput hoc Ezechielis tricesi- mum primum, ante ab Ezechiele fuisse scriptum, quam quartum operis sui Daniel lucubrasset. Illustre præterea, ad fidem Prophetiæ Ezechielis faciendam, testimonium Sirachida, cum ait: *ἑζεκιηλ* Ezechiel, qui vidit conspectum gloriæ, quam ostendit illi in curru Cherubim: nam commemoratus est inimicorum in imbre, benefacere illis qui ostenderunt rectas vias: respiciebat nempe ad initium Ezechielis, ubi gloria Dei, & currus Cherubim descri- buntur: maxime vero ad ista è decimo capite: *ἑζεκιηλ* Et egressa est gloria Domini à limine Templi, & stetit super Cherubim, & elevavit Cherubim alas suas, exaltata sunt à terra co- ram me, & illis egredientibus rota quoque subsecuta sunt. Unde istud Platonis petium esse recè à Justino notatum est: *ἑζεκιηλ* ὁ δὲ πῆγας ἡγαυὸν ἐν ὀυρανῶν ἑδεῖ, ἐξ ἡγαυῶν ἡλιῶν ἀπέμ. Justin. Patren, Magnus sane imperator in cælo Juppiter, alatum currum agitant. Respiciebat item Auctor Ecclesiastici ad hæc decimi tertii capitis Ezechielis: *ἑζεκιηλ* Propterea hæc dicit Dominus Deus: Et erumpere faciam spiritum tempestatum in indignatione mea, & imber inundans in furore meo erit, & lapides grandes in ira in consumptionem. Reliqua ad tricesimum quartum, & tricesimum sextum cum sequenti pertinent. Ista quoque è libro tertio Regum: *ἑζεκιηλ* Operatus es mala super omnes qui fuerunt ante te, & fecisti tibi Deos alienos & conflatiles, ut me ad iracundiam provocares, me autem projecisti post corpus tuum: annon alludunt ad illa Ezechielis: *ἑζεκιηλ* Propterea hæc dicit Dominus Deus, Quia oblita es mei, & projecisti me post corpus tuum, tu quoque porta scelus tuum & fornicationes tuas? Illud Zachariæ: *ἑζεκιηλ* Et erit in die illa, dicit Dominus exercituum; Disperdam nomina idolorum, & non memorabuntur ultra, germanum est hujus ex Ezechiele: *ἑζεκιηλ* Hæc dicit Dominus Deus: Et disperdam simu- lacra, & cessare faciam idola de Memphis.

IV. Porro non unum hoc, quod extat, Prophetiarum volumen edidisse fertur Ezechiel, sed alterum quoque, quod per Judæorum socordiam intercidisse retur Auctor Synopseos. His Josephi verbis nititur ea sententia: *ἑζεκιηλ* οὐ μόνον δὲ διὰ τὴν ἰσχυρίαν ἀποστὰς αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀποστὰς ἰσχυρίων, ὅς ποτε πρὸς τὸν θεὸν ἐβλάστησε κατὰ τὸν νόμον. Non solum autem Jeremias iste catibus hominum illa pradixit, sed & Pro- pheta Ezechiel, qui primus libros duos de his conscriptos reliquit. Quæ aliter accipienda cenſeo, ac vulgo accipi solent; nec enim alterum Ezechielis volumen interiisse existi- mo, quod vulgo tamen credi video; præsertim post Josephi ætatem, qua ætate per universas gentes vulgata erant, & in omnes propemodum linguas conversæ Scriptio- nes sacra. Sed hunc Ezechielis librum, quo nunc utimur, in duas partes Josephi ævo distinctum fuisse puto; & si conjecturis patet locus, triginta novem prioribus capiti- bus primum volumen, postremis novem constituisse alterum, quo Templi reparatio ac Urbis dimensio continentur. Profecto cum Pradus, & Villalpandus, diligentissimi li- bri hujus Interpretes, explanationem inter se partiri voluissent, ille triginta novem priora, hic reliqua exponenda suscepit; cum neutrum tamen ad verustam illam parti- tionem respexisse credam. Nempe ita res ferebat, nam prædictiones sunt quasi distinctæ penitus inter se & discretæ. Psalmus præterea sexagesimus quartus, Davi- dis, Jeremiæ, & Ezechielis nomen præscriptum gerit: quod nimirum ad Psalmorum

Disputatur de duobus Prædictionibus voluminibus, quæ ab Eze- chiele scripta fuisse tradit Josephu; & de Psalmo sexagesimo quarto, nomi- ne Ezechielis, aliorumque inscripto. Athan. in Synopſ. Joseph. Antiq. libr. 10, cap. 6.

Davidicorum formam à Jeremia compositum Ezechiel, ad quem fuerat missus, ali-
quibus fortasse adjectis, vel resectis, vel mutatis, ad præsentem rerum statum accom-
modaverit, & populo præcinnendum dederit.

*Refelluntur
argumenta
Adversario-
rum.
Primum ar-
gumentum.
Tract. Theol.
cap. 2. & 11.*

V. Sed nec immunis a male feriatorum hominum calumniis & cavillationibus fuit
iste Liber: nam primam struit Theologo. Politicus arguator ex Thalmudico tractatu
Sabbathi, in quo legitur, propter sententias aliquas Ezechielis, quæ Mosis effatis vi-
dentur repugnare, Rabbinos de expungendo ipsius Libro & rejiciendo consilia agi-
tasse; ac fuisse facturos, absque Anania quodam fuisset, qui discrepantias illas conci-
liaturum, nodosque omnes soluturum se recepit; ac re præstitit. Tum deinde horum
repugnantium locorum specimen affert, eumque qui capite Ezechielis decimo octavo
habetur, quo negat futurum Deus, ut majorum delicta immeriti nepotes luant, con-
fert cum tricesimo quarto Exodi, & tricesimo secundo Jeremiæ, ubi Deus paterno-
rum scelerum pœnas à nepotibus ac pronepotibus expetiturus esse dicitur. At hoc ipso
argumento convellit Deuteronomii *חננומים*, quod huic Ezechielis doctrinæ con-
sentiit his verbis: *Non occidentur patres pro filiis, nec filii pro patribus, sed unusquisque pro
peccato suo morietur*: convelluntur & Libri Regum ac Paralipomenon, quorum par est
doctrina. Otiosi hominis esset huc afferre quæ ad has sententias conciliandas Inter-
pretes congesse. Paucis dicam, ob patrum noxas sæpe filios plecti pœnis temporariis:
unde vetus illud:

Deut. 24. 16.

De male questis non gaudet tertius hæres:

æternis vero suppliciis sua quemque peccata luere. Præterea cum post expensam il-
lam sententiarum pugnam ac discordiam, Ezechielis librum nihilominus in Canone
retinendum censuerint Rabbini, eamque Ananias composuerit, vel inde cognoscitur,
temere, ipsis Rabbiniis iudicibus, ac perperam facere, quisquis Librum hunc pro-
pterea censeat oppugnandum.

*Secundum
argumentum.*

VI. Ac velut infirmitatis argumenti hujusce prioris consciusidem Disputator, aliud
ad elevandam Prophetiæ Ezechielis auctoritatem excogitat, eamque majoris operis
fragmentum esse quatuor rationibus probare satagit, quarum prima hæc est, Librum
à conjunctione connexiva initium ducere. Altera ab his verbis petitur, quæ in fronte
Libri apparent: *Et factum est in tricesimo anno*, unde concluditur Ezechielem res sibi
à Deo superioribus quoque annis præmonstratas commemorasse. Tertiam suppeditat
ista tertii versus primi capitis verba: *Fuerat sæpe verbum Dei Ezechielis filio Buzi, Sacer-
doti, in terra Chaldeorum*. Postrema oritur ex Josepho, qui capite decimo libri deci-
mi Antiquitatum, prædixisse Ezechielem narrat, futurum ut Sedecias Babylonem non
videret, quod in eo libro Ezechielis, qui superest, nusquam reperitur; sed contra
decimo septimo capite in Babyloniam ductum iri prænuntiat. Quarum rationum levi-
tatem arguere facile est: nam quæ ducitur ex conjunctione connexiva libro Ezechie-
lis præfixa, eadem libris Josue, & Ruth, & primo Regum, & Jonæ, & primo Ma-
chabæorum præmissa est; neque semper copulam significat, sed sæpe ab Ebraeis, vel
ornatus adhibetur gratia, vel aliis de causis quas afferunt Grammatici. Alteram con-
futur verborum, quæ opponit Adversarius, legitima interpretatio: ea autem ex Jona-
thane & R. Davide Kimchi petenda est; ille quippe tricesimum hunc annum nu-
merandum esse ait ab eo tempore, quo Helcias summus Ebraeorum Pontifex librum
Legis invenit in domo Sanctuarii, anno nempe Josiæ decimo octavo; David autem
Kimchi hoc tempore actum fuisse annum Jubilæum docet. Quibus characteribus in-
signitus ille annus, quidam fuit cardo temporis, unde consequentes annos Ezechiel
numeravit. Tertia vero falso innixa fundamento sponte corrui: nam versu tertio, ita
in Ebraicis concepto: *היה היה דבר יהוה אל-יהוהקאל*, dictiones istæ, *פנימים רבות*, *mul-
tis vicibus*, hoc est sæpe, nusquam apparent, neque Interpretes agnoscunt. Denique
quod ex Josepho prodit argumentum, futile est: nam quæcunque vaticinatus est Eze-
chiel, in literas relata non sunt; neque quidquid unquam retulit in literas, hoc quod
habemus Volumine continetur. Itaque prædictio illa ad Sedeciam pertinens, vel voce
tantum prolata est, & per nuntios Sedeciæ significata, vel per epistolam ab Ezechiele
missa; minime vero in Librum vaticiniorum relata. Quod autem addit Theologo. Po-
liticus Doctor, contrarium haberi decimo septimo Ezechielis capite, in eo stolidè ha-
lucinatur; nam Sedeciam non visurum esse Babylonem, minime alteri huic vaticinio
repugnat, Sedeciam ductum iri Babylonem: postquam enim oculis privatus est Se-
decias, ductus est Babylonem; itaque Babylonem non vidit, & tamen Babylonem
deportatus est. Atque id Sedeciam ipsum jam ante sefellisse scribit Josephus: cum
enim futurum asseveraret Jeremias, ut captivus Babylonem duceretur, negaret vero
Ezechiel visurum hunc Babylonem; repugnantes, ideoque vanas & incertas esse vati-
cinationes Sedecias ratus est, quas consentientes ac verissimas esse eventus compro-
bavit.

*Joseph. Antiq.
libr. 10. cap. 10.*

VII. Tertia hæc afferri potest adversus libri Ezechielis dignitatem contraditio, Thalmudistas capite primo Babæ bathræ, in Gemara, aliosque Rabbinos, lucubrati-
Tertium ar- gumentum.
 nem ejus viri Synagogæ magnæ tribuere; cujus opinionis causam hanc ibidem reddi, *Quod futurorum presensio tradita non sit, ut extra Terram sanctam scriberetur.* Atqui in Daniele falsum hoc deprehenditur, ut infra ostendam; falsum & in Jeremia, qui vaticiniorum suorum partem in Ægypto scripsit. Thalmudistis assentitur Isidorus. Atque hinc dubitat Thomas Hobbesius, utrum Ezechiel sua ipse vaticinia ediderit. Equidem & Ezechielem librum condidisse censeo, & Synagogæ magnæ Magistros suo ipsum nitori restituisse, & descripsisse, & multis exaratis exemplaribus publicasse; qui rarior fortasse erat, nec in aliena terra, inter profani cultus & damnatæ religionis gentes, tuto & commode vulgari potuerat; cum sua ipsi vaticinia Isaias & Jeremias edidissent, ut idem Isidorus adnotavit.

Isid. Orig. lib. 6. cap. 1. Hobbesius Le- viath. cap. 39.

DE PROPHETIA DANIELIS.

- I. Disputatur utrum Daniel fuerit Propheta. II. Disputatur utrum Daniel fuerit Eunuchus. III. Disputatur utrum Daniel idem fuerit qui Belesis à Diodoro memoratus. IV. Disputatur utrum Daniel Ecbatanis, an Susis insignem illam turrim à Josepho & Hieronymo memoratam extruxerit, & utrum Susis, an Babylone fuerit sepultus. V. Disputatur utrum ad unum eundemque Danielem pertineant, quæcunque in Danielis Prophetia narrantur, deque ejus interpretationibus Græcis. VI. Disputatur de ordine partium libri Danielis. VII. Disputatur cur partim Ebraice, partim Chaldaice, partim Græce scriptus exeat. VIII. Nonnulla afferuntur ad auctoritatem Additamenti Danielis conciliandam. IX. Disputatur de Senibus, à quibus attentata est Susanna pudicitia. X. Disputatur de supposititiis Danielis scriptioibus. XI. Probatur Prophetia Danielis γνησιότης & antiquitas. XII. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. XIII. Secundum Argumentum. XIV. Tertium Argumentum. XV. Quartum Argumentum. XVI. Quintum Argumentum.

I. **T**A' βιβλία ὅσα δὴ συγγράμματος καταλέγοιτε δανιήδος, ἀναγνώσεται παρ' ἡμῶν ἐν τῇ νύκτι, καὶ περὶ ἀναμύθη ἐξ αὐτῶν ὅτι δανιήδος ἀμίλητος ἦν. *Disputatur utrum Daniel fuerit Propheta.*
Quoscun- que libros à se conscriptos reliquit Daniel, leguntur hodieque apud nos: atque hi nobis fidem faciunt, Danielem cum Deo colloquia habuisse. Ita de Daniele, Danielisque libro sentiebat Josephus, ex cujus verbis scimus, & divinis Danielem præditum fuisse dotibus ac virtutibus, & genuinum esse ipsius vaticiniorum opus. Quod antequam probare aggredior, adnotanda veniunt quædam, vel observatione digna, vel parum explicata ad hanc diem, vel ad sequentium quæstionum enodationem opportuna. Quibus dilucide expositis, contraditioes plurimæ; adversus Librum hunc jacari solitæ, concident ipsæ per se & evanescent. Danielem Prophetam non fuisse, fuisse vero Eunuchum consentiens est Judæorum omnium opinio. Prophetam non fuisse has ob causas existimant, quas affert Maimonides in More nevochim; nimirum quod etsi Angelus ei videndum se dedit, eumque rerum futurarum noticia imbuit, per somnium tamen id factum est, nec Angelum in sese deprehendit, quod ad veram Prophetiam desiderabatur; proindeque non inter Prophetas Librum ipsius, sed inter כתובים, hoc est Hagiographa, collocant: quanquam laxiori significatione Prophetæ nomen ipsi Maimonides largitur. Rationem præterea hanc addunt, nempe quod Daniel non Prophetico more vixerit, sed δυναστευτικῶς. Adversus ea confurgunt Christiani Patres, Christi auctoritatem secuti, à quo Daniel Prophetæ titulo donatus est, & Prophetam jure optimo dici contendunt; & recte quidem: quippe si Propheta vere is est, qui clare & distincte eventura prænoscit & prædicit, quis tandem futuras rerum conversiones, imperiorum interitus, Christi adventum & necem prænuntiavit apertius? quis temporibus accuratius distinxit? Sed & juxta Maimonidæ ipsius definitio- nes & principia, Prophetæ nomen etiam stricte sumtum Danieli congruit: quodque Judæis os occludit, inter Prophetas cum Jeremia, Aggæo, Zacharia, Malachia recensetur in Thalmudico libro Megilah, primo capite. Neque solum ἐξ τῆς προφητείας

Disputatur utrum Daniel fuerit Propheta. Jos. Antiq. libr. 10. cap. 12.

R. Mos. ben Maim. More nev. libr. 2. c. 45.

Matth. 24. 15.